

Мария Добревска
Един цял ден целувки

Тук Мари трябва да си признае нещо пред вас. Един ден, преди доста години, се целува цял ден с приятеля си Тома.

И не беше никакво състезание по целуване, а съвсем доброволно. И понеже знам, че вие не сте се целували цял ден (колко съм гадна!), ще ви разкажа как така се случи и какво представлява.

Най-напред човек няма никакво намерение да се целува цял ден. Разхожда се безцелно и е последният ден от посещението му на чужд град, в който е живял около три месеца. Изведнъж се сеца, че може в този последен ден да се обади на новия си приятел от този град, който се казва Тома и още тогава си е много съмняващ се тип.

Тома си признава, че много се радва, срещат се близо до моста на реката. (Хубаво е в града, в който ще се целувате цял ден, да има река.) В някакъв момент тръгвате да пресичате моста, който края му не се вижда, толкова е дълъг. (Това също е много важно.) И какво става? Тук са важни няколко елемента:

Реката отдолу е голяма, дълбока и тъмна като съдбата.

Мостът край му не се вижда.

Последен ден.

А до теб е един светъл, синеок, брадясал, пишещ поезия нов твой приятел, който те е накарал да изкупиш книжарницата, защото вади не от вътрешния джоб на самото си, а сякаш направо от сърцето малки пеперудени книжки, и докато ги следи как се колебаят накъде да полетят, и сякаш иска да си ги върне обратно, като ги вика по име, ти си изрисувал континенти. ...Реката и тя шуми, като че идва от долният свят, а мостът се струва на Мари направо един огромен цип, който шумно се разтваря като че с всяка тяхна крачка — а на Мари ѝ се струват великански крачки — и съдбовно ги водят от другата страна на.....Ципа, което в случая беше една огромна градина край реката.

Там дърветата приличаха на свещници и пътечките бяха толкова тесни, че за да се разминат с други хора, трябваше да спрат да се целуват.

Понякога спираха и защото бяха много жадни и Тома прехвърляше в устата на Мари

глътка фантата, а тя търкулваше черештата от сладоледа си...

... ..

Даа, започна да се стъмнява и келнерите ги гледаха странно, защото Мари и Тома бяха Маритом и после Томамар, а както е известно трудно се сервира кафе на хора с толкова объркани глави.

После съвсем се стъмни, Тома и Мари се качиха на един автобус, като преди това един смешен апарат изплю малко билетче и Мари се спомни, че ще изпусне влака.

На сутринта се видя във влака и бузите и устата ѝ горяха, а брадичката ѝ беше силно червена. На следващия ден във влака тя хвана коричка. А на последващия си беше у дома и майка ѝ я попита:

„Къде така си си ожулила брадичката?“

Мари съчини цяла история, в която ставаше дума за това как мостовете на някои градове представляват ципове, които понякога заяждат, спъват те и ето те променена за цял живот. И че не е прав Витгенщайн като казва, че границите на езика ни...какво беше, ...беше свързано с границите на света ни, защото трябва да се вземат предвид zip-овете. Там има компресирани данни, например един ден целувки компресирани... могат наистина да разширят, без да говориш, направо... Но майка ѝ не искаше да слуша повече измишльотините на Мари.